

Զապել Եսայան

Միլիտարի պարտեզները

Մեր տունը

Մեր բազմանդամ ընտանիքը բաղկացած էր զանազան խաւերէ սերած մարդոցմէ, որոնք եկեր միացեր էին յարկի տակ: Այդ ժամանակները նման կացութիւնը տարօրինակ երեւոյթ չէր Կ. Պոլսոյ մէջ:

Մօրենական մեծ մայրս սերած էր պալաթցի հին ընտանիքէ. հայրը շնորհագորկ պաշտօնատար էր: Տանը մէջ ամէնքը, ինչպես եւ ազգականները եւ ծանօթները տուտու կ'ըսէին մեծ մօրս: Ան հպարտ եւ տխուր կ'ին էր: Գրել կարդալ չէր գիտեր, բայց կը խօսէր մաքուր հայերէն եւ ընտրովի բառերով թրքերէն: Բարձրահասակ էր եւ սեգ կեցուածք ունէր: Կ'ըսէին թէ շատ գեղեցիկ եղած էր: Ես զինքը ճանչցած եմ միշտ սեւագգեստ, տխուր սեւ աչքերով, որոնք իր մասունքի պէս ճերմկած եւ խորշոնած դէմքին վրայ կը կայծկլտային շատ բան տեսած եւ խորիմաց կնոջ յատուկ իմացականութեամբ: Մեծ մայրս կարծես անյաղթելի արհամարհանք ունէր ամէն բանի համար եւ ամենուն նկատմամբ, նոյնիսկ իրմէ ծնած զաւակներուն նկատմամբ. այդ արհամարհանքը զինքը կը դարձընէր անժպիտ եւ սակաւախօս: Մեծ մայրիկս ինքզինքին հարկադրած խիստ վարքագծին մէջ զինադադար կ'ունենար միայն հայրիկիս վերաբերմամբ, որուն հանդէպ ունէր յարգանք եւ սէր: Ան կը սիրէր նաեւ իր զաւակները, մանաւանդ մանչերը, ցաւագին, տանջալի սիրով մը, որ իրեն թոյլ չէր տար ներողամիտ ըլլալ:

Իրողութիւնը այն է որ երբեք չթուլացող հետեւողականութեամբ, մեծ մայրս, իր բազմաշարժար կեանքի ընթացքին, պահպաներ էր սովորութիւններ, աւանդութիւններ, համապատասխաններ իր գաւակներու կենցաղին, իր նիւթական կացութեան, եւ այդ բոլորը կը դառնային տառապանքի աղբիւրներ:

Տասնըջորս տարեկանին զինքը ամուսնացուցեր էին, աճապարանքով, «առանց ետեւ առաջ նայելու», Շիրին օղլու Յակոբի հետ, գեղեցկադէմ երիտասարդ մը, արհեստով կառապան, որ միջնորդ կին մը ճարեր էր Սկիւտարէն: Ահա թէ ի՞նչ պատահեր էր:

Այն ժամանակ, ենիչերիները ահ ու սարսափի մէջ կը պահէին մայրաքաղաքի ազգաբնակչութիւնը: Ենիչերիները մասնատրաբար սանձարձակ էին Սթամպուլի եւ Ոսկեղջիւրի յունական թաղերուն մէջ: Մեծ մօրս ընտանիքը արդէն իսկ իրենց ազդեցութիւնը կորսնցուցած դէօւլէդ դիշկինի, եւ հետեւաբար անպաշտպան ընտանիք, իրենց աղջիկը, Լուսիկը, մինչեւ տասնըջորս տարեկան հասակը պահեր են տանը չորս պատերուն մէջ, որովհետեւ վախցեր են որ ռեւէ ենիչերի ուշադրութիւն կը դարձնէ անոր: Բայց ժամանակի սովորութեան համեմատ պէտք էր որ արբունքի հասած աղջիկը առաջին անգամ դուրս գար եկեղեցի երթալու եւ հաղորդութիւն առնելու համար: Մեծ մայրս կը պատմէր որ այն ժամանակ կիները դուրս չէին ելլեր տունէն, իսկ տղամարդիկ, ամէն առաւօտ գործի երթալու համար, դրանք սեմին վրայ կանգ կ'առնէին, կը խաչակնքէին եւ տնեցիներուն հետ «հելալլամիշ» կ'ըլլային, որովհետեւ վստահ չէին որ պիտի վերադառնային իրիկունը: Քանի-քանի անգամներ, Սթամպուլի փողոցներուն մէջ, ենիչերի մը իր եաթաղանի սրութիւնը փորձելու համար թոցուցած էր քրիստոնէայի մը գլուխը: Յոյն թէ հայ, տղամարդիկ իրենց պեխերը կը կնտէին, իբրեւ նշան խոնարհութեան, լայնաբերան ֆէւր կը քաշէին իրենց ականջներուն վրայ: Փողոցներէն կը քալէին հեզիկ եւ կորաքամակ, որպէսզի իրենց նայուածքը չհանդիպի ենիչերիի մը լինքս ի ակնարկին: Գլուխը բարձր բռնել, շեշտակի նայիլ մարդոց, կը համարուէր լրբութիւն եւ կը դառնար առիթ ամէն տեսակ կամայականութիւններու: Մեծ մայրս կը յիշէր ընտանիքներ, որոնց տղամարդը անհետ կորած է: Կը խօսէր փարթամ ընտանիքներու մասին, որոնց գաւակները օրուան հացի կարօտ մնացած են: Նոյնիսկ վիզելան, նոյնիսկ սուլթանները կը դողային ենիչերիներէն, որոնց պետերը միահեծան կ'իշխէին ոչ միայն իրենց

օճախներուն, այլեւ իրենց թաղերուն, ամբողջ մայրաքաղաքին:

Ամէն անգամ որ մեծ մայրս վերյիշէր իր մանկութեան դաժան օրերը, Երանիկ մօրաքոյրս կը միջամտէր:

– Աման տուտո՛ւ, կ’ըսէր ան, քու հարդ, մարդ ալ խելք չունէի՞ն... ատանկ գալիմ ժամանակ ինչո՞ւ քեզ ժամ դրկեր են:

Մեծ մայրս կը բացատրէր որ ան ժամանակները Պատրիարքարանը գօրաւոր էր, «ձեռքը երկար էր», պատրիարքը ենիշէրիներու աղային հետ լաւ կապեր ուներ եւ ոչ միայն մօտէն կը հսկէր որ իր հօտը կրօնական պարտաւորութիւնները կատարէ, այլեւ անաստողները եւ թերացողները խստիւ կը պատժէր:

– Չըսե՞ս, տուտո՛ւ կ’ընդհատէր Երանիկ մօրաքոյրս, երկու կրակի մէջ մնացած էիք:

Մեծ մայրս ուշադրութիւն չէր դարձներ Երանիկ մօրաքրոջս դիտումնաւոր ակնարկին եւ կը շարունակէր պատմել թէ ի՞նչ միջոցներով Պատրիարքարանը իր իշխանութիւնը կը գործադրէր:

Այդ ժամանակ, եկեղեցիները պղինձէ գանգակներ չունէին: Լուսարարը, այգաբացին, թոպով կը զարնէր տախտակի մը վրայ, իսկ ժամկոչը կ’անցնէր թաղերէն եւ երգելով հաւատացեալները կը հրաւիրէր եկեղեցի, առաւօտեան աղօթքի: Տղամարդիկ ստիպուած էին երթալ, կիները տան մէջ կ’աղօթէին: Պահքի օրերուն Պատրիարքարանի եասախճիները կը պտըտէին թաղերը, որոնք շուներու պէս հոտ կը քաշէին եւ եթէ տունէ մը միսի հոտ գար, տանտէրը կը ձերբակալէին, երբեմն տեղն ու տեղը կը ծեծէին, ֆալախան կու տային, մսեղէնը կը գրաւէին եւ տուգանք կ’առնէին: Երբեմն ալ կը տանէին եկեղեցիի բանտը եւ հոն կը ծեծէին ու կը բանտարկէին: Եթէ պատահեր որ մէկը ապստամբէր, դիմադրէր, կը տանէին Պատրիարքարանի գնտանը եւ ամիսներով կը պահէին, մինչեւ որ «յանցաւոր»ը մեղայի գար: Երբեմն ալ յիմարանոցը կ’արգելափակէին իբրեւ խենթ, եւ այլեւս իրենց մասին լսող չէր ըլլար:

Այն ժամանակ իբրեւ յիմարանոց կը ծառայէր Նաուր Գափուի Սուրբ Յովհաննէս եկեղեցիին նկուղը: Խենթերը կը կապէին շղթայով եւ անոնց դաստակներուն եւ ոտքերուն լալէ կ'անցընէին: Այդպէս՝ անոնք կը մնային կեղտի եւ կղկղանքի մէջ: Յիմարապահ-բանտապահները, լոեցնելու համար այդ «եկեղեցոյ սուրբ խորհուրդներուն եւ կարգերուն» հայհոյողները, անխնայ, երբեմն ցմահ կը ծեծէին: Բայց մեծ մայրս կ'ըսէր որ անոնք ա՛լ ատելի կը հայհոյէին:

Եւ օր մըն ալ մեծ մայրս պատմեց թէ ի՞նչ հանգամանքներու մէջ Գագագ Արթին Ամիրան որոշեր էր Ետի Գուլէի Սուրբ Փրկիչ ազգային հիւանդանոցը կառուցանել իր ծախքովը:

Արդ ուրեմն, մեծ տօնի մը առիթով, պատրիարքը հանդիսատր պատարագ կը մատուցանէր Նաուր Գափուի Սուրբ Յովհաննէս եկեղեցիին մէջ, շրջապատուած արքեպիսկոպոսներով եւ այն ժամանակի դպիրներով, որոնց ամէն մէկը որոշ թաղի մը սոխակը եւ փառքը կը հանդիսանար: Մեծ մայրս կը յիշէր ան նշանատր դպիրներուն անունները եւ մանաւանդ դպրապետին անունը, «որուն նմանը նորէն աշխարհ չէ եկեր»: Այդ հանդիսատր պատարագին ներկա էին նաեւ մեծահամբաւ ամիրաները եւ անոնց շքախումբերը, որոնք կազմուած էին այն ժամանակի հարուստ վաճառականներով եւ թաղերու երեսելիներով:

Բայց պատարագի սկիզբէն նկուղը բանտարկուած «խենթ»երը կը սկսին գոռալ իրենց հայհոյութիւնները այնքան միահամուռ թափով որ անոնց խուլ արձագանգները կը հասնին եւ կը խանգարեն պատարագուորը եւ ջերմեռանդ ժողովուրդը: Ի գուր հուժկու բարապանները, «որոնց ամէն մէկի պէխէն մէկ-մէկ մարդ կը կախուէր»: զայրացած պատարագուորի նշանին վրայ, կ'երթային նկուղ եւ յիմարապահներուն կը պատուիրէին «սատկեցնել այդ շուները»:

Արգելափակուածները անխնայ ծեծի տակ կը շարունակէին իրենց անէծքները եւ հայհոյութիւնները, գոռում-գոչումով, օրհասական ահեղ ցասումով:

Այդ օրը վերջապէս, վերնատունէն, սամաթիացի արհեստատր կին մը, որ Էտէպսիգ Պայծառ կը կոչէին, որուն համար յետոյ կ'ըսէին թէ «այսահար» էր, զգածուելով նկուղի խենթերուն վիճակէն, նախ սկսեր էր բարձրաձայն լալ եւ յետոյ հայհոյել պատարագին եւ պատարագուորին եւ, ի նշան բողոքի,

մինտերները նետել «ջերմեռանդ ժողովուրդին» վրայ:

Պատարագէն յետոյ երբ պատրիարքը, արքեպիսկոպոսը, ամիրաները եւ անոնց հաւատարիմ երեւելիները հաւաքուած էին ժողովի մեծ սրահը եւ խոժոռ դէմքերով կ'որոճային օրուան պատահածներուն վրայ, մէկը կը դիմէ Գագագ Ամիրային եւ կը մատնանշէ այն անպատեհութիւնը, որ կայ խենդերը պահելու պատրիարքանիստ եկեղեցոյ մէջ:

– Ժամանակները գէշ են, ամիրա՛ս, կ'ըսէ ան, երես անկեալ խոնարհելով եւ ձեր ոտքերը համբուրելով կ'ըսեմ թէ թաղերու մէջ անհնազանդներու եւ խենթերու թիւը օրէ օր կը շատնայ, մեր գնտանը նեղ կու գայ, դո՛ւ միայն ճար մը կրնաս ընել:

– Ո՛վ Սուրբ Փրկիչ, կը գոչեն եկեղեցականները եւ ներկայ աշխարհականները միաբերան, ժամանակները գէշ են, մեզ փրկէ մեր բորոտ ոչխարներէն:

Այն ատեն Գագագ Ամիրա կ'որոշէ յիմարանոց մը շինել իր ծախքով, քաղաքի պարիսպներէն դուրս, Ետի Գուլէ կոչուած ամայի վայրը եւ մատուտ մը՝ Սուրբ Փրկիչ անունով:

Երանիկ մօրաքոյրս այդ պատմութիւնները լսելով կը յուզուէր եւ՝ մտնելով այդ ժամանակի մարդոց հոգերուն մէջ՝ կ'ըսէր գայրոյթով.

– Քա տուտո՛ւ, ի՞նչ շաշխըն մարդիկ են եղեր, կառավարութեան դուռը դիմէին, տաճկնային, բան մը ընէին, ազատէին:

Մեծ մայրս գլուխը կը շարժէր սրտմտութիւնով եւ մօրաքրոջս ամբարիշտ մտածումին հակազդելու համար կը խաչակնքէր եւ կ'ըսէր.

– Ո՛ր կողմը որ դառնայիր, ազատում չկար:

Սակայն կը պատահէր որ կաշառքով կամ ուրիշ միջոցով մը խնդրոյ առարկայ «յանցաւոր»ը իսլամ պաշտպան մը գտնէր եւ Պատրիարքարանը անգօր ըլլար իր պատժական միջոցները կիրառելու. այն ատեն, մօրս ըսելով,

Պատրիարքարանը սոսկալի միջոցի մը կը դիմէր, բանադրանք կ'արձակէր:

Բոլոր թաղերու եկեղեցիներու բեմերէն քարոզիչները կը նգովէին եւ կը բանադրէին այդ մարդը եւ այլեւս ան, իր ամբողջ ընտանիքով, կը դառնար բորոտ, համայնքին համար: Ի՛նչքան գոռոզ գլուխներ, քանի մը ամիս խրոխտանալէ յետոյ, շղիմանալով այդ վիճակին, խոնարհեր էին, գացեր ծնրադիր ներում խնդրեր էին, իրենց բոլոր ունեցածը պատրիարքի գահին ստորոտը դրած էին, որպէսզի բանադրանքը վերանայ եւ կրկին «կենդանի մարդ դառնան»: Ոմանք ալ, կ'ըսէր մեծ մայրս, «կ'ուրանային իրենց լոյս հաւատքը եւ իսլամ կը դառնային»:

Այսպիսի ժամանակներու մէջ է որ տուտուն, տասնըշորս տարեկանին, առաջին անգամ պառաւ ազգականներու հետ տունէն դուրս կ'ելլէ եկեղեցի երթալու համար: Այն ատեն Կ. Պոլիս քրիստոնեայ կիներ չէին կրեր եւրոպական տարագ, թուրք կիներու նման անոնք կը հագնէին ֆերաճէ կամ էնթարի եւ քողարկուած էին եաշմագով կամ պարզ քողով, ըստ իրենց պատկանած դասակարգին:

Եկեղեցիէն վերադարձին Լուսիկ եւ իր ազգականները կը հանդիպին ենիչէրիներու: Անոնք անմիջապէս կը յարձակին մատղաշ աղջկան վրայ, ֆերաճէն կը պատռեն այն առարկութեամբ որ կանանչ գոյնով վարդեր ունի. կանանչ գոյնը իսլամներու համար սուրբ գոյն էր եւ կեաւորները իրաւունք չունէին կրելու: Բայց, ինչ որ աւելի ծանրակշիռ էր, այն էր որ Լուսիկի եաշմագը կը վերցնեն երեսէն... պառաւները կը պոռան, ժամկոչ, լուսարար վրայ կը հասնին եւ օգտուելով ենիչէրիներու միջեւ յառաջ եկած վէճէ մը Լուսիկը կը փախցնեն տուն:

Բայց հեզ աղջիկը այլեւս անպատուուած էր: Ո՞վ կ'ամուսնանար աղջկան մը հետ, որոն երեսը տեսեր էին «հեթանոս»ներ: Ատկէ զատ՝ այլեւս վտանգաւոր էր այդ «նշմարուած» աղջիկը պահել տան մէջ: Մէկ օրէն միւսը ենիչէրիները կրնային զայն փախցնել: Լուսիկի ծնողքը, իրենց տունը եւ ընտանիքը փրկելու համար այդ հաւանական անպատուութենէն, կը դիմեն վարձկան միջնորդ կնոջ մը եւ կը պատուիրեն որ փեսացու մը գտնէ Լուսիկին համար:

Միջնորդ կինը եկեր էր Սկիւտար, ուր ենիչէրիները նուազ ազդեցիկ էին, ուր թաղերու խապատայիները որոշ չափով կը զսպէին ենիչէրիներու սանձարձակութիւնները, երբեմն դաշինք կնքելով, երբեմն, կուրծք կուրծքի,

դանակ դանակի կռուելով – իրենց ետեւն էին Անատոլուն եւ շրջակայ մօտիկ եւ հեռաւոր անտառները, ուր կրնային ապաստանիլ հարկ եղած ատեն – եւ փնտռեր էին երիտասարդ մը, որուն ձեռքէն կհինը խլել դիւրին չէր:

Մեծ հայրս, Յակոբ, սերած էր իրենց անվեհութեամբ եւ ճարպիկութեամբ ծանօթ կարաւանի առաջնորդներէ: Այդ հին օրերուն Սկիւտար տրանզիտ ի քաղաք մըն էր եւ նշանաւոր էր իր կարաւանասարայներով եւ արագոտն ձիերու կայաններով: Յակոբի հայրը՝ Շիրին եւ հօրեղբայրը՝ Ֆարհատ, կարաւաններ կ'առաջնորդէին մինչեւ Պաղտատ, Պասրա, Պարսկաստան, «մինչեւ Հինդիստան, Չինումաչին», կ'ըսէր Երանիկ մօրաքոյրս: Միեւնոյն ատեն Շիրին աշուղ էր եւ Ֆարհատ՝ մետտահ:

Տուտուն շատ դժբախտ եղած է այդ ամուսնութեամբ: Ոչ միայն ան յանկարծակի ինկած է իր սովորած կեանքէն բոլորովին տարբեր միջավայրի մէջ, այլեւ Շիրին օղլու Յակոբ եղած է տարօրինակ եւ անկարգ մարդ: Ան իր կարգին աշուղ էր եւ կառապան – այլեւս չկային կարաւաններ: Գինետունի հերոս, կռուագան, արկածախնդիր, անհկա երբեմն անսալով անդիմադրելի մղումի մը, կը թողուր կառք, տուն, կին, երեխայ, եւ ձի հեծնելով կը մեկնէր սրարշաւ Փոստայի ճամբէն: Իր հետքը կը կորսուէր Չամլըճայի ետեւը տարածուող հովիտին մէջ: Ո՞ր կ'երթար, ի՞նչ կ'ընէր, ոչ ոք կարողացած է որոշ բան մը ըսել իմ հետաքրքրութեանս: Հաւանաբար կ'երթար Անատոլոյի մերձաւոր եւ հեռաւոր քաղաքները եւ տօներու կը մասնակցէր իր աշուղի հանգամանքով: Թերեւս պարզապէս որոշ վայր հասնելէ ետքը ձին պահ կու տար տեղ մը եւ իբր տերվիշ կը թափառէր անծանօթ ճամբաներու վրայ, անորոշ նպատակով... Ամէն պարագայի իմ պատանեկան տարիներուս Սկիւտարի ծերերը կ'ըսէին թէ Շիրին օղլու Յակոբ աննման աշուղ էր, մանաւանդ երբ անպատրաստ կ'երգէր կամ կ'արտասանէր: Թուրքերը այնքան կը գնահատէին իր աշուղական արուեստը որ կ'աշակերտէին իրեն: Ան, ըստ վկայութեան, երբեմն գրի կ'առնէր իր երգածը՝ հայատառ թրքերէն: Բայց այդ գրութիւններէն ոչ մէկ բան չեմ կրցած գտնել: Միայն լսած եմ մեծ հօրս երեք աշուղական բանաստեղծութիւնները ուրիշ աշուղի մը՝ Հագգրի (ագգով հայ) այրի կնոջ բերնէն, որոնք ինձ թուած էին գմայլելի: Բայց այն ատեն հագի տասներկու տարեկան էի:

Նոյնպէս չեն կարողացած գիտնալ թէ Շիրին օղլու Յակոբ ի՞նչ նուագարանի վրայ կը նուագէր: Մեծ մայրս իր ամուսնոյն մահէն յետոյ ոտքերուն տակ ջախջախեր էր այդ գործիքը, այրեր էր բոլոր թուղթերը եւ կը մերժէր ռեւ տեղեկութիւն տալ իր ամուսինին աշուղի հանգամանքին մասին, որ իր տատապանքներուն բուն պատճառը կը համարէր:

Շիրին օղլու Յակոբ կը վերադառնար իր խորհրդատու ճամբորդութենէն յոգնած, սպառած: Անիկա անշշուկ կ'ենթարկուէր կնոջը խնամքներուն, կը կազդուրուէր, կը սկսէր գլուխ բարձրացնել եւ ահա օր մըն ալ կը նետուէր ձիուն նիւսին եւ ճամբայ կ'ելլէր:

Իր կինը այդ անհետացումներու միջոցին կը մնար անտէր եւ երբեմն կը մատնուէր ծայրայեղ չքատրութեան: Միշտ յղի՝ ան կ'անհիծէր իր ամուսինը, կ'անհիծէր իր բախտը եւ կ'ապաստանէր եկեղեցի:

Այս պայմաններուն մէջ ան ունեցած էր տասներեք գաւակ, որոնցմէ ինը կ'ապրէին: Մայրս վերջընթերն էր այդ գաւակներուն:

Ես ունէի ուրեմն հինգ մօրեղբայր եւ երեք մօրաքոյր: Իմ ծնած ատենս միայն Նահապետ մօրեղբայրս ամուսնացած էր եւ իր ընտանիքով կ'ապրէր Ենի Մահալլէ: Անիկա եւ Խաչիկ մօրեղբայրս, որ կը բնակէր Բերա, երկաթագործ էին: Միւս մօրեղբայրներս եագմաճի բանուոր էին, ինչպէս մօրաքոյրերս՝ բանուորուի, եւ կ'ապրէին մեր տան մէջ:

***

Իմ մանկութեան առաջին օրերէն իմ աչքերս հանգչած են հօրս անդորր եւ պայծառ դէմքին վրայ: Անոր ժպտուն եւ կապոյտ աչքերը, թանձր շրթները, կանոնատու դիմագծերը քիչ մը ցցուած այտուկներով, բարձր հասակը, պատրիկեան ձեռքերը կը ներշնչէին բարութեան ու վայելչութեան զգացում: Անիկա ունէր առողջ դատողութիւն եւ օժտուած էր հաւասարակշիռ ինացականութեամբ: Իր կեանքին մէջ յառաջ եկած յանկարծական փոփոխութիւնները կարող էին ընկճել զինքը եւ դառնացնել, բայց ան իր բարոյական ուժերով յաղթեր էր այդ բոլորին եւ լաւատեսութիւնով կը դիմատրէր

ամեն կացութիւն: Իր ծերութեան օրերուն ռեւէ մէկը, որ տեսնէր անոր անխորշոմ դէմքը, ճերմակ, բայց առատ մազերը լայն ճակատին վրայ, եւ լսէր անոր հանդարտ եւ կշռաւոր խօսքը, կ'ունենար այն տպաւորութիւնը՝ թէ ան մարդ մըն էր որ հասած էր իր բոլոր նպատակներուն եւ որուն կեանքը անցեր էր անարգել, հեզասահ գետի մը նման:

Իր հայրը, Յովհաննէս, եղեր էր դատաւոր Ռումելիի մէջ: Յիսունըհինգ տարեկանէն կուրցեր էր եւ քսան տարի ապրեր էր կոյր վիճակի մէջ շարունակելով իր աշխատանքը: Հօրենական մեծ հօրս ծագումը շրջապատուած է խորհրդաւորութեամբ: Օտար արիւն մտեր էր ընտանիքին մէջ, հաւանաբար, սլաւական: Այդ մասին կ'ըլլային ակնարկութիւններ հօրս ընտանիքի ծերերուն կողմէ, բայց հայրս չէր սիրեր խօսիլ այդ նիւթին վրայ: Միայն կը հաստատէր, երբ առիթ ներկայանար, որ իրաւամբ «օտար արիւն մտած է մեր ընտանիքին մէջ»:

Հայրս, Սկիւտարի ճերմարանը աւարտելէ ետք, գացած է Թիֆլիս, ճամբորդած է Տաղստան ի խնդիր ազգականներու, որոնց հետ ժառանգական հարցեր ունէր լուծելիք: Ան գիտէր ռուսերէն եւ քիչ մըն ալ վրացերէն եւ այդ լեզուներով նամակագրութիւն ունէր: Հօրս ստացած նամակներէն ոմանք դեռ կը մնան իր թողած թուղթերու ծրարին մէջ:

Իր ծնողքը ջերմօրէն ցանկացեր են որ իրենց տղան բարձարգոյն կրթութիւն ստանար Ռուսաստանի մէջ, «ուր պաշտպաններ կ'ունենար»: Հայրս կը ձգտէր հետեւիլ բժշկութեան եւ նախապատրաստուած էր այդ ուղղութեամբ: Բայց ընտանեկան պատճառներով մայրս զինքը բերել տուած է Կովկասէն եւ այլեւս հայրս չէ կրցած հեռանալ Կ. Պոլսէն:

Հօրենական մեծ մայրս՝ Երանուհի՝ սերած է ակնցի ընտանիքէ մը, որ կապեր ունեցած է արքունիքի հետ: Հայրը պետական հայթայթիչ էր: Հօրս մօրեղբօր աղջիկները, Մելիքեան քոյրերը, Սուլթան Ազիզի օրով եղած են վալիտ սուլթանին պատուոյ տիկիներէն: Երկու քոյրերը երբեմն կու գային Խասագիւղ, իրենց ծնողքին այցելութեան, արքունական կառքով եւ սեւամորթ ներքինի մը ընկերակցութեամբ: Այն ատեն հայ կիները արդէն կը կրէին եւրոպական տարագ, բայց Մելիքեան քոյրերը պալատի էտիկետ ի համեմատ կը հագնէին

եաշմագ-ֆերաճէ, բայց անոնք պահած էին իրենց ազգութիւնը եւ կրօնը: Երբեմն Օնունդի եւ Չատկի տօներուն, արտօնութիւն կը ստանային մինչեւ մէկ շաբաթ մնալու իրենց ծնողքին հետ: Այդ միջոցին ազատ էին եւրոպական հագուստ կրելու եւ երեսնին բաց դուրս գալու: Որոշուած օրը ներքինին կու գար կառքով եւ գիրենք կը տանէր պալատ:

Մեծ մայրս, Երանուհի, մեռած է ութսունըչորս տարեկան, թողելով վիճելի ժառանգութիւն մը: Հայրս չորս քոյր եւ մէկ եղբայր ունէր եւ, հակառակ որ կրտսերն էր, իր վրայ առած էր ամբողջ ընտանիքին գործերու կարգադրութիւնը: Իմ հօրաքոյրերէս ես ճանչցած եմ միայն Աննիկ հօրաքոյրս, որ բռնաւոր կին էր, որ իր չափահաս գաւակները կը պահէր իր խիստ հրամաններուն տակ, որ անոնցմէ ոչ մէկուն թոյլ չէր տուած ամուսնանալ, որպէսզի օտար մարդ չմտնէ տունէն ներս, որ տունին մէջ հաստատած էր կարգ ու կանոնի կատարեալ պրոտոկոլ եւ ունէր մաքրութեան հիւանդութիւն: Կ'ըսէին որ նոյնիսկ վառարանի մէջ վառելիք փայտերը օճառ ջուրով լուալ կու տար:

Հօրս ազգականները լուրջ եւ ծանրախոհ մարդիկ էին: Տղամարդիկ ստացած էին երկրորդական կրթութիւն, մեծ մասամբ Կալաթա Սերայի լիսէին մէջ: Լաւ գիտէին թրքերէն եւ ֆրանսերէն եւ ոմանք դարձեր էին պետական պաշտօնեայ: Այր թէ կին ուժեղ խառնուածքի տէր էին: Իրենց բնատրութեան լաւ եւ վատ գիծերը շեշտուած էին: Հօրեղբայրս բացառութիւն կը կազմէր իր մեղմ եւ բարեհամբոյր բնատրութեամբ, որուն համար հազիւ զսպուած արհամարհանքով կ'ըսէին թէ «անվնաս» մարդ է եւ կարծիք չունի: Այդ ընտանիքի անդամները ընտանեկան կամ հասարակական դէպքի մը առթիւ, պատուոյ խնդիր կը համարէին իրենց դիրքը որոշել եւ մեծաբարբառ արտայայտել իրենց կարծիքը: Յաճախ յառաջ կու գային բախումներ, նոյնիսկ անհաշտ ատելութիւններ մէկ մէկու հանդէպ: Այրերը ընդհանրապէս լիբերալ էին եւ կանգնած էին ֆրանսական յեղափոխութեան սկզբունքներուն վրայ: Այդ էր իրենց բարոյական հէնքը: Կիները ընդհակառակն պահպանողական եւ ասանդապահ էին ու գինուած էին յարձակողական առաքինութիւններով, «որոնցմով, կ'ըսէր հայրս, ոչ միայն ուրիշները անհանգիստ կ'ընեն, այլ իրենք ալ անհանգիստ են»:

Այր թէ կին հոգածու էին վայելչութեան, ամէն ինչ կարգով կանոնով ընելու, բացի հօրմէս, որ կը սիրէր գծուած ճամբաներէն դուրս գալ, անձնատուր ըլլալ իր ֆանթազիային: Անոնք բարձրահասակ էին, նիհար, շատ ճերմակ մորթով, խարտեաշ մագերով, խաժակն, բայց դէպի իրենց ծերութիւնը կը ստանային ընտանեկան յատուկ դիմագիծը, թաթարական դիմակը:

***

Հայրս՝ դեռ ամուսինի՝ կը բնակէր Վլանկա, Աննիկ հօրաքրոջս տունը, որ վաղուց այրի էր: Անոր մէկ աղջկան հիւանդութիւնը պատճառ եղեր էր որ բժիշկի խորհրդով փոխադրուին Սկիւտար: Քիչ յետոյ Աննիկ հօրաքրոյս գժտուեր էր հօրս հետ, որովհետեւ հայրս խորհուրդ տուեր էր քրոջս թոյլ տալ աղջկանը ամուսնանալ իր սիրած տղուն հետ: Աննիկ հօրաքրոյս համարեր էր որ սա հրաւեր է ընտանիքը անպատուելու: Այդպէս էին բարքերը մայրաքաղաք Կ. Պոլսոյ մէջ: Երիտասարդներ, որ թերեւս իրարու հետ խօսելու առիթ իսկ չէին ունեցեր, կը բաւէր որ ակնարկներ փոխանակէր էին եւ սիրոյ փոխադարձ զգացումէ մղուած ձգտեր էին ամուսնանալ, կը համարուէին արատաւորուած: Դեռ մինչեւ իմ պատանեկան տարիներուս լսեր եմ որ որոշ մեղադրանքով խօսին ընտանիքի մը մասին ըսելով՝ թէ «անոնք սիրահարուելով ամուսնացած են»:

Հայրս թողեր էր Աննիկ հօրաքրոջս տունը եւ փոխադրուեր էր իր մօրենական ժառանգութիւնը եղող տունը, որ նոյնպէս Սկիւտար կը գտնուէր եւ ուր կը բնակէին իր երկու քոյրերը:

Եւ իրիկուն մը հայրս, այն ատեն քառասուն տարեկան, բարեկամի տան մը մէջ հանդիպեր էր մօրս, տասնութամեայ դեռատի աղջիկ, եւ ուզեր էր ամուսնանալ հետը:

Հօրաքրոյրերս դիմադրեր էին մերժելով խնամութիւն հաստատել «առապաճի Յակոբ»ի ընտանիքին հետ: Բայց հայրս հաստատ մնացեր էր իր դիտաւորութեան մէջ: Ամուսնութենէն ութ ամիս յետոյ, ստիպուեր էր կնոջ հետ գալ գորանչին տունը «մինչեւ երեխայի ծնունդը» եւ այլեւս մնացեր էր հոն:

Իմ ծնած ժամանակս հայրս իր ունեցածը կորսնցուցեր էր յանկարծակի, քոնսուլիտ ի մէջ: Այդ կարգի կործանումներ յաճախ կը պատահէին Կ. Պոլսոյ մէջ: Բայց հայրս մեծ պաղարհինութիւնով դիմատրեր էր այդ անակնկալ կացութիւնը: Իր քենիները թեզկեահի վրայ եագմա կը բանէին: Ան հետաքրքրուեր էր այդ գործով եւ անմիջապէս ձեռնարկեր էր արհեստանոց մը բանալ, ուր եագմայի սեւ գծագրութիւնը կը կոխէին: Ինքն ալ սորվեր էր արհեստը եւ անայլայլ հոգիով անցեր էր մէկ վիճակէն միւսը: Ամբողջ օրը կ'աշխատէր եւ երեկոները անձնատուր կ'ըլլար ընթերցանութեան: Հետամուտ էր նաեւ գտնելու նոր գոյներ եագմա յի գործի վերաբերեալ, եւ այդ ուղղութեամբ փորձեր կը կատարէր աշխատանոցի մը մէջ, որ կառուցեր էր մեր պարտէզին մէկ անկիւնը:

Հայրս շռայլ էր եւ կը սիրէր առատութեամբ ծախսել: Բայց իր բնատրութեան այդ մղումին գոհացում տալու համար չէին բաւեր ոչ իր իբր արհեստատուր վաստկածը, ոչ ալ ժառանգութեան վերջին բեկորները: Հետզհետէ հայրս սորվեցաւ պարտքեր ընել վաշխատուական տոկոսներով: Մեր ընտանեկան կեանքը այսպիսով ունէր յանկարծական վերելքներ եւ անկումներ: Երբեմն անհաշիւ ճոխ, երբեմն չքատրութեան հասնող նեղութիւն: Պարտքերու պայմանաժամերը ոչ թէ կը հասնէին այլ կը պայթէին ռումբերու պէս, որովհետեւ մինչեւ ժամկէտը հայրս կը մնար անայլայլ եւ կը վարուէր, ինչպէս եթէ անյատակ գանձ մը ունենար իր տրամադրութեան տակ: Եւ եթէ պատահէր որ սիրտը նեղուէր եւ ընթերցանութիւնը բաւական չըլլար իր հոգերը ցրուելու, կը մտնէր պարտէզ եւ կը զբաղէր ծաղկամշակութեամբ:

Ահա այդպիսի այլազան տարրերէ կազմուած եւ տնտեսական անհաւասար վիճակներու ենթարկուած ընտանիքի մը մէջ ծնած եւ ապրած եմ իմ մանկութեան եւ պատանեկութեան տարիներս: